

**JØRN
LIER
HORST
HONICÍ
PSI**

This publication of this translation has been made possible through the financial support of NORLA, Norwegian Literature Abroad.

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2012
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Kateřina Křišťůvková, 2016

ISBN 978-80-7473-502-8

1

Děšť bušil v silných provazcích do skla. Voda stékala po oknech a ze střechy kapalo na venkovní stolky na zahrádce. Holé větve topolů v mohutných poryvech větru škrabaly o zdi.

William Wisting seděl u okna a vyhlížel ven. Z mokrého chodníku se odtrhávalo lepkavé podzimní listí a odlétalo s větrem.

Venku na dešti parkovalo stěhovací auto. Vybíhala k němu mladá dvojice, která vždy donesla několik velkých kartonových krabic a vzápětí spěchala zpátky do vrat.

Wisting měl déšť rád. Nevěděl vlastně proč, ale připadalo mu, že všechno tak nějak tlumí. Vždy při něm svěsil ramena a zklidnil se mu tep.

Do bušení kapek se mísily měkké jazzové tóny. Wisting se obrátil k pultu. Plamínky mnoha svíček vrhaly po stěnách třepotavé stíny. Suzanne se na něj usmála, natáhla ruku k polici na stěně a hudbu ztlumila.

V podlouhlém lokále nebyli sami. U jednoho stolu poblíž baru seděli tři mladíci. Intimní městská kavárna si ve Stavern získala oblibu mezi studenty nově zřízené pobočky policejní akademie.

Wisting se otočil zpět k oknu. *Božský klid*, hlásala mléčná písmena zrcadlového nápisu vyvedeného do oblouku. *Galerie a kavárna*.

To byl odjakživa Suzannin sen. Jak dlouho ho v sobě nosila, nevěděl. Jednoho zimního večera odložila knížku, kterou právě četla, a sdělila mu, že vypráví o převozníkovi na řece Hudson, který se celý život plaví mezi New Yorkem a Jersey, tam a zase zpátky. Den za dnem, rok za rokem. A pak jednoho dne učiní zásadní rozhodnutí. Otočí loď a plnou parou zamíří na moře, na rozlehlé moře, o němž celý život snil. Následujícího dne koupila prostory pro kavárnu.

Zeptala se ho, jaký sen má on, neodpověděl jí však. Ne proto, že by nechtěl, ale protože nevěděl. Měl rád svůj život v jeho dosavadní podobě. Pracoval jako policista a nepřál si na tom nic měnit. Zaměstnání vyšetřovatele mu dodávalo pocit, že dělá něco důležitého a smysluplného.

Pozvedl šálek kávy, přitáhl si nedělní noviny a znovu vrhl pohled do podzimní tmy. Obvykle sedával v zadní části lokálu, kde si ho lidé hned tak nevšimli. Ovšem v tomhle počasí stejně venku nikdo moc nechodil, proto klidně mohl sedět u stolku u okna a nemusel se bát, že ho někdo z kolemjdoucích pozná a zajde si s ním dovnitř popovídat. Na to, že ho lidé na ulici poznávají, si už postupně zvykl a stále častěji se stávalo, že se nechal přemluvit k účasti v nějaké televizní talkshow, aby pohovořil o některém z případů, na nichž v minulosti pracoval.

Když do kavárny vstupoval, jeden z mladíků u stolku před pultem k němu zalétl pohledem a štouchl do svých dvou kamarádů. Wisting ho také poznal. Dotyčný patřil ke studentům policejní akademie. Na začátku semestru vedení akademie Wistinga pozvalo, aby pronesl přednášku o etice a morálce. Mladík tehdy seděl v první řadě.

Wisting si přitáhl noviny. Titulní straně dominovaly tipy na hubnutí, předpověď dalších srážek a intriky

v televizní reality show. V nedělním vydání se zřídka objevovaly žhavé novinky. Konzervy, tak nazývala Line témata, která se jim válela v redakci celé dny nebo týdny, než se dostala do tisku. Wistingova dcera pracovala v bulvárním deníku *Verdens Gang* už pátým rokem. Tohle zaměstnání šlo dobře dohromady se zvědavostí a kritickým pohledem, jimiž byla vybavena. Prošla postupně několika odděleními a momentálně pracovala v kriminalistické redakci. Stávalo se tudíž, že někdy zpracovávala případy, které vyšetřoval její otec. Ten si proto musel hlídat, aby u něj nedošlo ke střetu zájmů, zvládal to však dobře. Na tom, jaké si dcera vybrala povolání, se mu nelíbila jen představa, že ji tato práce bude přivádět k největším hrůzám, jaké se ve společnosti odehrávají. Wisting pracoval u policie jedenatřicet let. Díky tomu znal většinu podob brutality a krutosti – což mu vyneslo mnoho bezesných nocí. Přál si, aby toho byla dcera ušetřena.

Vynechal stránku s názorovými komentáři a rychle prolétl nejnovější zprávy. Počítal s tím, že od Line tam žádný článek nenajde. Mluvil s ní před víkendem a věděl, že má momentálně volno.

Diskusí s Line o aktuálních událostech si cenil čím dál tím víc. Nebylo snadné si to přiznat, ale rozhovory s dcerou ovlivnily jeho současný náhled na vlastní roli policisty. Line k němu i k policejnímu sboru přistupovala jako nezaujatý vnější pozorovatel a její názory ho už několikrát přiměly přehodnotit celkem rigidní vnímání sebe samého. Během přednášky pro studenty policejní akademie, kde mluvil o tom, jak je pro pocit bezpečí veřejnosti a její důvěru v policii nutné, aby byli členové policejního sboru bezúhonní, slušní a spořádaní, si uvědomil, že pro něj Linina stanoviska znamenají cenné břemeno. Budoucím kolegům se pokusil vysvětlit, jak důležité jsou pro roli policisty základní hodnoty,

jak se vše točí okolo věcnosti a objektivnosti, čestnosti a upřímnosti a neustálého hledání pravdy.

Když došel k televiznímu programu na poslední stránce, studenti vzadu v kavárně se zvedli. Zastavili se u dveří a zapínali si bundy. Nejvyšší z nich se zadíval na Wistinga. Wisting se usmál a pokývl mu, aby dal najevo, že ho poznal.

„Máte dneska volno?“ zeptal se další z mladíků.

„To je jedna z výhod, když pracujete u policie tak dlouho jako já,“ odpověděl mu Wisting. „Pevná pracovní doba od osmi do čtyř a každý víkend volno.“

„Mimochodem, díky za skvělou přednášku.“

Wisting uchopil šálek.

„To je od vás milé.“

Student chtěl říct ještě něco, avšak Wistingovi začal zvonit telefon. Vytáhl ho, zjistil, že volá Line, a hovor přijal.

„Čau tati,“ ohlásila se dcera. „Už ti volal někdo od novin?“

„Ne,“ odpověděl Wisting a pokývl studentům, kteří se hotovili k odchodu. „Proč by měl? Stalo se něco?“

Line mu na otázku neodpověděla.

„Jsem teď v redakci,“ pokračovala místo toho.

„Ty nemáš volno?“

„Ale jo, jenže jsem si šla zacvičit a cestou jsem se tady stavila.“

Wisting upil kávy. Poznával v dceři mnohé ze svých vlastností. Zvědavost a touhu být vždycky tam, kde se něco děje.

„Zítřka o tobě vyjde článek,“ sdělila mu Line a na chvíli se odmlčela, než navázala: „Jenže tentokrát nic pochvalného. Jdou po tobě. Chtějí tě dostat.“